

Slovo k povzbuzení na neděli 24. listopadu 2024, slavnost Ježíše Krista Krále – B
Biblická čtení: Dan 7,13-14; Ž 93; Zj 1,5-8; Jan 18,33b-37

Milé sestry, milí bratři,

Ježíš Kristus je Král. Avšak jeho království **není z tohoto světa** a ještě **není nastoleno** ve své konečné plnosti. Zatím je vnímatelné jen v Kristových **tajemných** přítomnostech mezi námi a v **srdcích** a na **životech** těch, kteří se ho snaží pokorně následovat, když následují – podle míry své víry – **Boha a dobro**. Kristovo království již zde tedy nějak skutečně je, trvá a přetrvává, a to i tehdy, když se vše ostatní v světě třeba i hrouť. Protože je prostě Boží.

Asi tak nějak bychom mohli opět **shrnout** nejdůležitější poselství dnešní slavnosti, jíž se završuje celý liturgický rok. Je **vyznáním**, že Kristus jako Pán v plnosti času od Boha jako Syn vyšel a k Bohu zase celý svět – především nás lidi – chce přivést nazpět. Chce to i **navzdory** všemu našemu lidskému nepřijetí, chabé víře, všem našim lidským slabostem, nedokonalostem, hříchům a pádům. Dnešní slavnost je **vyznáním** Boží blízkosti a Boží dobroty, abychom se jimi nechali opět nadchnout a vést.

Slavnost Krista Krále je to relativně **mladá**. Jak si také rok co rok připomínáme, důvodem jejího zavedení v roce 1925 bylo výročí formulování základního vyznání víry, kým Ježíš Kristus je. K němu došlo na prvním celocírkevním koncilu v Nicei roku 325, krátce po skončení pronásledování v římském impériu. Tři sta osmnáct církevních otců (podle symbolického počtu služebníků Abrahámových) – v reakci na učení kněze Aria Kristovo Božství popírajícího – **vyznává**, že Kristus je **Syn Boží, zrozený** před věky z Otce, **soupodstatný** s ním, a proto není doba, kdy by Syn nebyl, vše bylo stvořeno **skrze něj**, on v čase pro naši spásu **sestoupil** z nebe, z Marie Panny přijal lidství a narodil se, byl ukřižován a z mrtvých vstal, vstoupil na nebe a na konci světa přijde soudit živé i mrtvé. **My** tuto víru vyznáváme spolu s nimi, když **neděli co neděli** opakujeme toto nicejské vyznání víry, rozvinuté koncilem následujícím, Cařihradským.

Když v roce **1925** papež Pius XI. dnešní slavnost ustanovil a když byla v roce následujícím v celé církvi s velkou slávou slavena, bylo **zřejmé**, že důvodem jejího zavedení nebude jen výročí Nicejského koncilu. Měla se stát i **povzbuzením** do neklidné doby, že Kristus opravdu **je** a je **Božím Synem**, Pánem, a to bez ohledu na to, zda se ty či oné pozemské jistoty hrouť a svět se v mnohém mění. Povzbuzením se také stala, ostatně proto byla slavnost Krista Krále věřícími tak vřele přijata.

Přesunutím z poslední říjnové neděle na **poslední neděli v liturgickém roce** pak dostala ještě jeden rozměr: Povzbuzení ve víře ve **vzkříšení mrtvých**, v život věčný a Kristův druhý příchod na konci světa.

Kéž by **i nás** dnešní svátek v tomto duchu povzbudil...

Zkusme však ještě zaměřit svou pozornost na **biblická čtení**. Možná nám chtějí pomoci, kde Kristovo kralování ve světě a svém životě hledat především.

První z knihy proroka Daniel je jedním nejdůležitějších starozákonních prorockých vidění **Mesiáše**: On je tím **Synem člověka**, od věčnosti **po pravici Věkovitého** (Boha Otce), který v čase **přijde** a v čase s námi **zůstane** a bude vykonávat Boží vládu. Pán Ježíš sám se ztotožní Synem člověka, téměř kdykoli bude mluvit o sobě. Kristus je **král z nebe, ze světa Božího**.

Následný **žalm** vyzpívává **Boží vládu**, která se projevuje již tím, že **svět vůbec je**: «Dal světu základ, že nezakolísá». Samo bytí je proto prvním projevem Božího kralování.

Druhé čtení z **Apokalypsy** zase vyznává, že svět, který od Boha vyšel, se do Boha zase vrátí, a to skrze Syna: «Já jsem alfa i omega, praví Pán Bůh, který je, který byl a který přijde, Vševládný». Že tehdy bude **Kristova vláda** uvedena do své plnosti.

Patrně nejvýmluvnějším a pro naši životní praxi nejdůležitějším z dnešních úryvků je však **evangelium**. Je z **Janova** sepsání a rozevívá před námi známý **dialog Krista s Pilátem** během výslechu před ukřižováním. «Moje království není z tohoto světa. Kdyby moje království bylo z tohoto světa, moji služebníci by přece bojovali, abych nebyl vydán židům. Ne, moje království není odtud» jsou Kristova slova dávající zcela jedinečným způsobem **na srozuměnou**, že jeho Boží království opravdu **není** z tohoto světa. Že je v mnohém **jiné**, než jaká očekávají lidé. A že odsouzením **na kříž** se zjeví a uskuteční **nejvíce**.

Kristovo Boží království je **jiné** než všemožná **světská** království. Je **jiné**, i než jaké od Krista očekávali jeho **současníci**; očekávali království, jež by bylo pozemským, společenským a politickým projevem Boží svrchované moci. Je **jiné**, než leckdy možná **čekáme** i my, chceme-li od Pána dostat jen uspokojení a neplnění svých vlastních, třeba i duchovních **potřeb**.

Je **jiné**. Neboť více než projevem Boží svrchované moci, jak si ji my lidé možná představujeme, je projevem a uskutečněním **Boží svrchované lásky**. A ta se někdy projevuje **jinak**. Jako zdánlivě slabá a bezmocná, jinak než bychom možná čekali i ve svém životě. Kristus Král je totiž pořád král **ukřižovaný**, Boží král s trnovou korunou. Ale právě proto **přemožitel smrti**.

Božím **královským trůnem na zemi** se prostě stal **kříž**. Jako symbol lásky, která zde mnohdy **prohrává**, a přesto je už v tu chvíli **vítězná**. Není z tohoto světa. Tento **paradox kříže** později zachytila nejedna románská plastika, kdy Kristus na kříži byl ztvárňován často jako nebeský král, s otevřenýma očima, v královském rouchu, s korunou, a přesto ukřižovaný, zabítý, ale právě ve smrti vítězí, umírající ale z mrtvých vstávající.

Proto podobně (zdánlivě) **paradoxní** má být i **Kristova vláda** na zemi **skrze nás lidi**, vláda patrná v životech jeho následovníků a následovnic. Měla by být vždy **vládou dobra**, kdy dobro **ovládne** srdce i činy člověka, kdy **touha po dobru** – po tom, co prospívá a slouží – se stane základní životní **silou** člověka. Jako základní nasměrování života, i navzdory dílčím slabostem a hříchům člověka. Taková vláda Boží skrze lidi v tomto světě je často také **nenápadná**, bez světského potlesku. **Ne vždy** také může **vyhrát**, někdy se větším dobrem může stát i dočasná prohra. Tak jako kříž Pána Ježíše. Vedoucí ke vzkříšení.

O takovou Boží vládu v našich životech bychom dnes měli asi **prosit**, zpívající «dál kraluj v srdcích svých věrných dětí, víru v nás oživ, naději sil».

Dnešní slavnost nás chce tak znovu povzbudit, že **lásky a dobrota** mají smyslu, že **kříž**, jež s sebou častou přinášejí, má smysl. Že má smysl **vítězit láskou**, Božsky vítězit i lidskou **prohrou**. Že dobrovolně zvolený kříž se nemůže nestát **formou** i našeho života, chceme-li se nechat **ovládnout** dobrem, **Božím dobrem**, jehož se Kristus stal vtělením, **zčlověčením**. Jsme slabí, ale **chtít dobro** můžeme vždy znovu a znovu začínat, s Boží pomocí.

Takové povzbuzení je důležité vždy, zejména když se zdá, že se vše pozemské **hroutí a rozpadá**, když jsme nějak **znejistěni**, když nevíme, co bude dál. Když možná intenzivněji než kdy předtím s chvěním vyhlížíme, kam až **eskalace zla**, agresivní touha vyhrát či neochota prohrát mohou dovést. Boží království se chce, věřme, chovat **jinak**.

„Svět se zbláznil, držme se“ říkal před časem jeden docela dobrý internetový spot a měl pravdu. „Držme se lásky, kříže, Krista, sebe navzájem, dobra...“ dodejme.

Milé sestry, milí bratři, **lásky v srdci** je Kristova vláda, **zalíbení v dobrém** je Kristova vláda, **laskavé činy** a oběti **v prospěch druhých** a světa jsou Kristovou vládou, **schopnost prohrát v prospěch vyššího dobra** je touto vládou také. Takové **postoje a činy**, věřme, mají vždy **smysl**, rozšiřují **Boží království** na světě, a to bez ohledu na to, zda jsou či nejsou zde na zemi oceňovány.